

Napsáno na základě vzpomínek na jednu z mých dovolených u moře.

S. B.

Tajemství ostrova Famor

Ostrov Famor je asi jedním z nejpodivnějších míst na světě, které lze navštívit. Není nijak velký, pouhých sto metrů čtverečních. Je plný skalisek, a proto tu nenarazíte na živou duši. Ani lidskou, ani zvířecí. Je tu jen jediné – opuštěný maják, jehož světla jednoho dne přestala svítit na cestu okolo plujícím lodím.

Ptáte se po důvodu? Když mi José, jediný z obsluhy majáku, který zůstal naživu, vyprávěl ten příběh, běhal mi mráz po zádech a skvělé šampaňské, které jsme u toho v baru jedné pláže na Ibize pili, mi přestalo chutnat. Dodnes si nedokážu vysvětlit, co se tehdy vlastně stalo. Ale ani José, ani vyšetřovací komise, ani nikdo z obyvatel blízkého sousedního ostrova.

Na majáku tehdy sloužili tři námořníci. Po dvou měsících služby vždy jeden z nich nastoupil na čtrnáctidenní dovolenou na pevnině, a tak v té době byla strážní věž obsazena pouze dvěma muži. Čtrnáct dní Josému uteklo jako voda. Na palubě lodi, která spolu s ním vezla na ostrov nové zásoby potravin, pitné vody a petroleje do majákových lamp, bylo tak nějak podivně klidno. Zkušenému námořníkovi se zničehonic sevřelo srdce a popadlo ho nepříjemné tušení, že se na majáku něco stalo. Začínalo už se smrákat, když loď přistávala u skalnatému břehu ostrova, maják však nesvítit. Bylo to velmi neobvyklé, protože tou dobou už vždycky spolehlivě ukazoval kolem plujícím lodím cestu. Divné bylo i to, že přístavní můstek nebyl spuštěný jako jindy, že na břehu nebyly připravené pytle s odpadky a bedny pro nové zásoby. Ani na vriskavý zvuk lodní píšťaly nikdo nereagoval.

„Co tam ti chlapi dělají, přece nespí,“ divil se José. Když vystoupal k majáku, zjistil, že mříž i zámek na vchodových dveřích jsou zamčené. Vylovil tedy svůj klíč, otevřel a vstoupil. Místnost byla prázdná. Petrolej v lampách byl doplněn, ale lampy nesvítily. Na věšáku ale chyběl jeden gumový plášť. Chyběly i jedny holinky, nezbytná výbava hlídačů majáku.

Všichni z lodi začali prohledávat ostrov. Volali, pískali, nikdo se neozýval. Po mužích ani stopy. Nakonec přece jen něco objevili. Něco velmi podivného. Na skále nad přístavištěm muži uviděli pohozená zpřetrhaná kovová lana z kladky, pomocí níž se nahoru tahaly bedny se zásobami. Jak se to mohlo stát, zničily je snad vlny tlukoucí do skal? Vždyť takových bouří už bylo a nikdy se nic nestalo. A navíc bylo nepravděpodobné, že by se na kluzká skaliska vydali oba tak zkušené mořští vlci bez jakéhokoliv zabezpečení. A také, když vyšli oba, proč si jen jeden vzal plášť do deště a holinky?

Když našli služební deník, bylo všem jasné, že dvojice mužů musela prožít něco děsivého. Do textu, který nebyl souvislý, něčí ruka roztřeseným písmem zaznamenala: „Je 10. prosince. Řítí se bouře ze severu. Černočerné mraky.... jako by chtěly spadnout z oblohy. Začátek ve 20.00. Nikdy jsme nic takového nezažili... vichřice zuří.....šílené vlny... bijí.... bijí do skalisek.“

Text byl naprosto nepochopitelný, protože, jak se při vyšetřování zjistilo, nad vedlejším ostrovem, který byl vzdálen téměř na dohled, v ten den a v tu hodinu žádná bouře neřádila.

Zápis v deníku pokračoval: „Bouře zuří více a více.... jsme tu uvěznění.... kolem ostrova proplová loď.... zmítá se ve vlnách.... naklání se na bok, asi se potopí. Jen tak tak ji přes záplavu vody vidíme.... nemůžeme jim pomoci, nemůžeme ven....

Bože... pláčeme....“

Zpráva z dalšího dne byla stručná: „Peklo neutuchá.... modlíme se....“

José ale před námořní komisí, která zmizení mužů vyšetřovala, řekl: „Nikdy jsem neslyšel své kolegy modlit se. Oba byli neznabozi, kteří věřili pouze v sebe.“ Jaká tajemná síla je donutila modlit se? Vždyť takových bouří zažili ve svém námořnickém životě bezpočet...

Zápis z dalšího dne ve služebním deníku chyběl. A pak následovala zpráva poslední: „13. prosinec, bouře končí, moře se uklidňuje. Bůh je všemohoucí.“

Vyšetřování přineslo mnoho otázek, na které nikdo nedokázal uspokojivě odpovědět. Proč maják nesvítil? Kam odešla jeho obsluha, když popisovala, že nemůže ven? A vyšla-li ven, strhl ji vítr? Smetly ji vlny? Jak to, že byl orkán podle záznamu v deníku tak silný, ale v blízkém okolí ho nikdo nezaznamenal? Nebo snad šlo o vraždu? Zabil jeden muž druhého? Ale proč? Vždyť byli kamarádi. A kam potom zmizel ten druhý? Ukončil snad svůj život skokem do rozbouřených vln? A čím by vraždil? Všechno nářadí bylo nedotčené, pečlivě poskládané v bedně. A proč by vrah zahlazoval stopy svého zločinu, když nakonec stejně zmizel i on?

Jediné vysvětlení tohoto záhadného zmizení lze možná hledat v legendě, která se o tomto nevládném ostrově vypráví. Legendě o mnichu-poustevníkovi, který na ostrově léta pobýval. Až do dne, kdy prý měl podivný sen. Zjevil se mu Bůh a vyzval jej, aby ho následoval. Pak už ho nikdo nikdy neviděl, také onen poustevník zmizel z ostrova beze stopy.

Snad se něco podobného stalo i oběma strážcům majáku. Možná způsobila bouře, kterou tak barvitě v deníku popsali, nějaký podivný stav jejich mysli. Existoval orkán jen v jejich rozjitřené fantazii?

Všechna pátrání byla zastavena a spisy o případu pokryl prach. Útesy ostrova Famor už zřejmě nikdy své tajemství nevydají. A tak si všichni, které to bude zajímat, i nadále budou klást stejnou otázku jako José: „Kam zmizeli ti dva muži, jeden kabát do deště a jedny gumové holinky?“